

IVAN BUKOVČAN *PROFESIONÁL* *SLOVA*

Autor filmových scenárov a dramatik, redaktor, reportér, publicista, filmový kritik, dramaturg. Ivan Bukovčan symbolizoval profesionalizáciu slovenskej scenáristiky a jeho zásluhou sa zvýšila aj úroveň slovenského divadla. V jeho tvorbe sa prelínalo viacero žánrov, niektoré divadelné hry vznikli z filmových scenárov či z rozhlasových hier. Bukovčanova tvorba bola divácky orientovaná, vedel sa cez ňu priblížiť človeku, nebál sa byť zábavný a prinášať emócie. Napísal dvanásť divadelných hier a na základe jeho scenárov sa nakrútilo dvadsať hraných filmov, tento počet nemá v slovenskej kinematografii obdobu.

©VÝSTAVU PRIPRAVIL
Divadelný ústav v spolupráci
so Slovenským národným
divadlom a Slovenským
filmovým ústavom,
Bratislava 2021

AUTORKY
Barbora Gvozdjaková,
Zuzana Poliščák Šnircová

GRAFICKÝ DIZAJN
Katarína Balážiková

JAZYKOVÉ KOREKTÚRY
Hana Rafčíková

AUTORI FOTOGRAFÍ
Gejza Podhorský, Jana Nemčoková,
Jozef Fecko, Miloš Mistřík,
Ondrej Béreš, Jaroslav Šurkala,
Pavol Dřížhal, Edita Matečíková,
Vilém Sochůrek, Jozef Vavro,
Jaroslav Barák, Pavel Danko,
Margita Skoumalová, Milan Kordoš,
Anton Podstraský, Václav Polák,
Collavino

DIVADELNÝ ÚSTAV
BRATISLAVA
THE THEATRE INSTITUTE

Zriaďovateľ

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Generálny partner SND

Použité materiály sú z archívu
Divadelného ústavu, archívu
Divadla Andreja Bagara v Nitre
a Fotoarchívu Slovenského
filmového ústavu.

Divadelný ústav, Slovenské národné
divadlo a Slovenský filmový
ústav sú štátnymi príspevkovými
organizáciami zriadenými
Ministerstvom kultúry SR.

15. 9. 1921 Banská Bystrica – 25. 5. 1975 Bratislava

Narodil sa v Banskej Bystrici, časť detstva strávil na Starých horách, kde bol jeho otec riaditeľom Lesnej správy. Pobyt v dvoch svetoch, v mestskom a vidieckom, ho výrazne formoval a prejavil sa aj v jeho tvorbe. Študoval na gymnáziu v Prešove a neskôr v Prahe, kde si rozšíril obzory ohľadom filmu a divadla. Nakoniec v roku 1944 vyštudoval právo na Univerzite Komenského v Bratislave, no nikdy sa tomuto povolaniu aktívne nevenoval a skôr pôsobil ako ambiciózny novinár. Od roku 1945 bol redaktorom časopisu *Demokrat* v Košiciach, v rokoch 1946 až 1947 pôsobil ako parlamentný spravodajca denníka *Národná*

obroda v Bratislave a neskôr sa stal šéfredaktorom filiálky *Národnej obrody* v Prahe. V roku 1947 sa stal externým spolupracovníkom Československého filmu. Od roku 1948 pôsobil ako filmový dramaturg v Bratislave. Napokon sa mu hory stali osudnými, zomrel náhle, v máji v roku 1975, jeho smrť bola nepriamym následkom zranenia pri lyžovaní. Za svoju prínosnú tvorbu získal niekoľko dobových ocenení, napríklad zaslužilý umelec, laureát Štátnej ceny SSR či vyznamenania Za vynikajúcu prácu.

Už ako vysokoškolák uverejňoval publicistické, teoretické a kritické články o filme, jeho výrobe a distribúcii. Zúčastnil sa súťaží o námety na krátke filmy, za ktoré získal prvé tri ceny. Po druhej svetovej vojne písal reportáže z ciest po povojnovej Európe, ktoré vyšli knižne pod názvom *Rozpačitý mier* (1948). Podnety z cesty na Kubu v roku 1962 spracoval v reportážach, ktoré vyšli pod názvom *Kuba bez brady* (1963). Najskôr v jeho diele prevažovala publicistika, neskôr scenáristika a divadelná tvorba. Ako divadelný tvorca bol ovplyvnený tvorbou Emila Františka Buriana a divadlom Voskovca a Wericha.

Ako začínajúci scenárista spolupracoval s renomovanými režisérmi a spisovateľmi svojej doby. Prvé stretnutia Ivana Bukovčana s filmom sa datujú do roku 1942. Písal filmové recenzie aj námety na krátke snímky. Kinofília sa však u autora prejavovala už dlho predtým. Ako dieťa kino navštevoval často a obdiv k tejto umeleckej forme si posilnil aj počas svojho pôsobenia v medzivojnovnej Prahe.

Texty o filme pravidelne uverejňoval v miestnych periodikách. To ho napokon priviedlo k vlastnej tvorbe v oblasti prózy, publicistiky, filmovej a televíznej scenáristiky a drámy, ktorej sa venoval systematickejšie od roku 1945. Pracoval na niekoľkých literárnych adaptáciách, ale súčasne písal aj vlastné námety. Ako autor ctil a vyznával príbeh.

Jeho prvou plnohodnotnou spoluprácou na celovečernom diele bol scenár k filmu *Čertova stena* (1948). Bukovčan na ňom robil s Václavom Wassermanom a Ondřejom Jariabkom. Na snímke *Katka* (1949) režiséra Jána Kadára spolupracoval s Vlastislavom Blažekom, Jánom Kadárom a tiež so spolužiakom z gymnázia Maximiliánom Nitrom.

Karikatúra Ivana Bukovčana od Alexandra Richtera.

Fotografia z nakrúcania filmu:
Zvony pre bosých (1965),
 réžia Stanislav Barabáš (s okuliarmi),
 herci Ivan Rajniak (3. sprava) a Vlado Müller (1. sprava)

Čertova stena (1948),
 réžia Václav Wasserman
 Filmový štáb pri nakrúcaní
 v zasnežených horách.

V závere päťdesiatych rokov spolupracoval na dvoch veselohrách, ktoré režíroval Ján Lacko. Prvý bol *Statočný zlodej* (1958), adaptácia Stodolovej hry *Jožko Púčík a jeho kariéra*. V tom istom roku sa do distribúcie dostal ich druhý film o troch kamarátoch *Šťastie príde v nedeľu* (1958). S Lackom spolupracoval ešte raz v roku 1972 na modelovej dráme *Človek na moste* (1972).

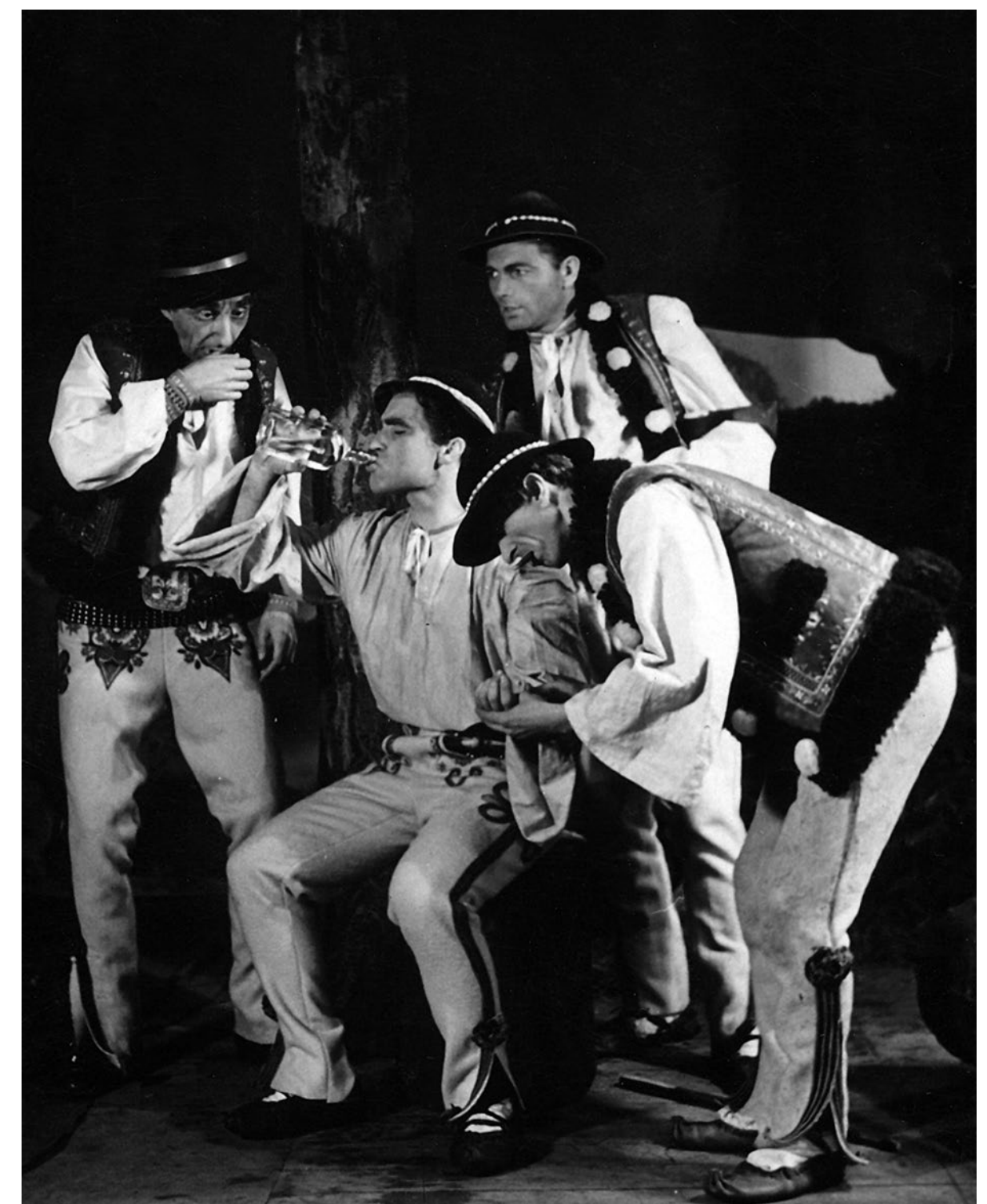
V prvých divadelných hrách si Ivan Bukovčan chcel vyskúšať svoje tvorivé schopnosti, ako príklad môžeme uviesť konverzačnú spoločenskú komédiu *Hľadanie v oblakoch* (1960). Postupne sa jeho divadelná tvorba stala tematicky a žánrovo rôznorodou, písal komédie, tragikomédie, drámy a sci-fi. Bukovčan je tvorcom aj dvoch rozhlasových hier – *Kladne vybavená žiadosť* (1970) a *Takmer božský omyl* (1971), ktorá bola pôvodnou verziou neskoršej divadelnej hry.

Ivan Bukovčan vo svojich hrách aj v scenároch staval do stredu záujmu bežného človeka a jeho rozpor medzi ideálmi a realitou. Jeho prínosom sú najmä psychologicky prepracované charaktery a živý dialóg postáv. Všetko, čo kedy Bukovčan napísal, má jediné východisko a jediný cieľ – vystihnúť a zobraziť človeka, jeho vnútorné rozmery a mravné i človečenské dispozície.

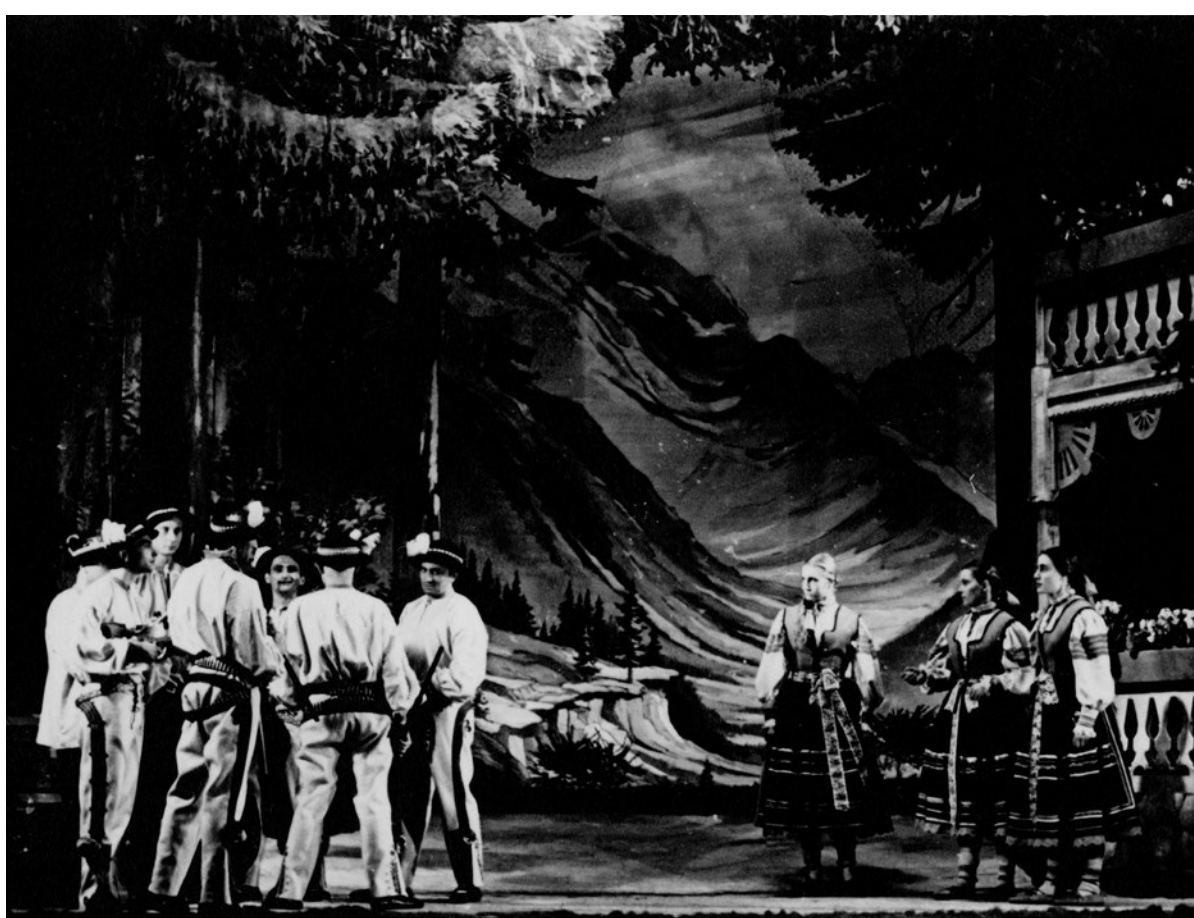
SUROVÔ DREVO / 1954

Surovô drevo,
Slovenské národné divadlo, Bratislava, 22. 9. 1954,
réžia Tibor Rakovský

Surovô drevo,
Krajové divadlo pracujúcich Žilina, 16. 10. 1954,
réžia Jozef Palka, Karol Kupčik (Hrstka), Jaroslav Cimbalík
(Stašek), Pavol Jánoš (Seniak), Ján Mildner (Jaškuliak)

Surovô drevo,
Divadlo Jozefa Gregora Tajovského vo Zvolene, 23. 10. 1954,
réžia František Rell

Surovô drevo
vychádza zo scenára
filmu *Rodná zem*.
Aj keď majú rovnaké
východisko, prístup
k nemu je rozdielny.

V päťdesiatych rokoch sa Bukovčan
podieľal na prvom slovenskom
farebnom filme *Rodná zem* (1953)
v réžii Josefa Macha.

Na základe scenára k tomuto filmu
vznikla debutová hra *Surovô drevo* (1954),
ktorá bola prekvapením, nakoľko
sa vymykala z vtedajšej schematickosti.
Priniesol v nej individualitu charakterov,
prepracovaný jazyk a dôvtipné
i humorné dialógy. Táto veselohra bola
divácky veľmi obľúbenou, za dva roky
mala sedem premiér, v Martine
sa dočkala až 99 repríz.

RODNÁ ZEM / 1953

Rodná zem,
réžia Josef Mach,
Heda Melicherová (Verona),
Martin Ťapák (Martin)

Rodná zem,
réžia Josef Mach,
Martin Ťapák (Martin)

DIABLOVA NEVESTA / 1957

Diablova nevesta,
Divadlo Jonáša Záborského, Prešov, 9. 3. 1957,
réžia Vladimír Petruška,
Petrák Štefan (Sudca), Nad'a Nináčová (Pani Barbora)

Diablova nevesta,
Slovenské národné divadlo, Bratislava, 30. 3. 1957,
réžia Ivan Lichard,
Mária Prechovská (Barbora), Ctibor Filčík (Sudca)

Diablova nevesta,
Armádne divadlo Martin, 6. 4. 1957,
réžia Juraj Haláma,
Libuša Kulhánková (Pani Barbora), Eduard Bindas (Sudca),
Tibor Bogdan (Čirip), Ivan Folkman (Ondřík Lauko)

V roku 1957 spolupracoval
na prvom slovenskom historickom
vel'kofilme *Posledná bosorka*.
Zo scenára tohto filmu vznikla
historická komédia *Diablova nevesta*
(1957), ktorú uviedli divadlá
v Prešove, Martine i Bratislave.
Zaujímavosťou je, že Bukovčan
myslel na divadlo už pri písaní
scenára. Hra mala divadelnú
premiéru hneď po filmovej.

POSLEDNÁ BOSORKA / 1957

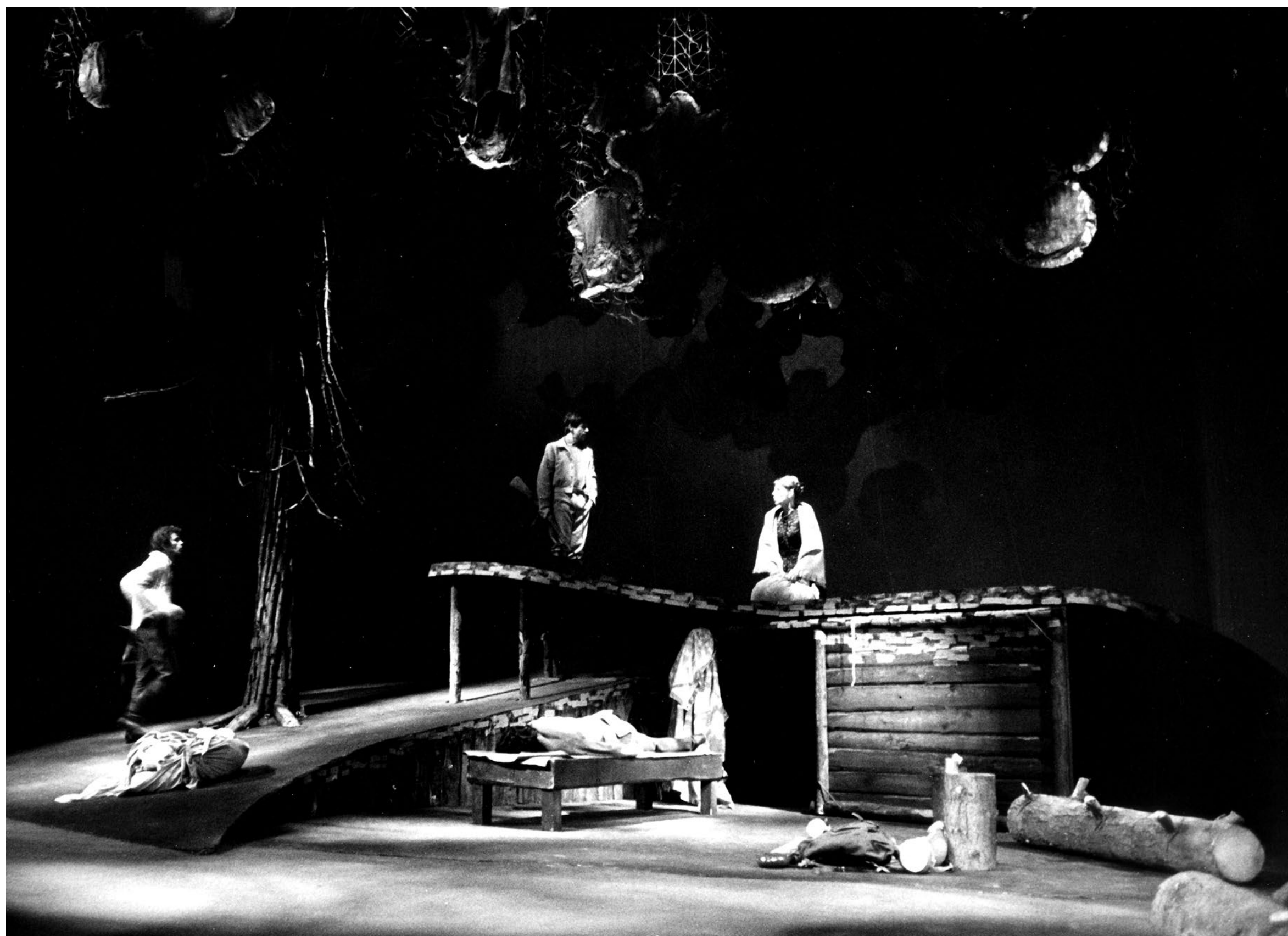
Posledná bosorka,
réžia Vladimír Bahna,
vzadu stoja: Mária Prechovská (Aranka), František Dibarbora
(Rektor Melchioris), vpredu Jozef Kroner (Jakub Krvaj),
Ol'ga Zöllnerová (Júlia)

Posledná bosorka,
réžia Vladimír Bahna,
zl'ava doprava stoja: Mikuláš Huba (Majster Peter),
Ol'ga Zöllnerová (Júlia), František Dibarbora (Rektor Melchioris)

Film
Posledná bosorka
mal rekordnú
návštevnosť
až 2 454 690
divákov.

SNEH NAD LIMBOU / 1974

Sneh nad limbou,
Štátne divadlo Košice, 25. 5. 1984,
réžia Vladimír Petruška,
Milan Antol (Nemec), Jozef Úradník (Miňo)

Sneh nad limbou,
Divadlo Slovenského národného povstania Martin, 17. 5. 1974,
réžia Juraj Svoboda,
Andrej Vandlík (Šimon), Emil Horváth ml. (Nemec),
Helena Sudická (Jožka)

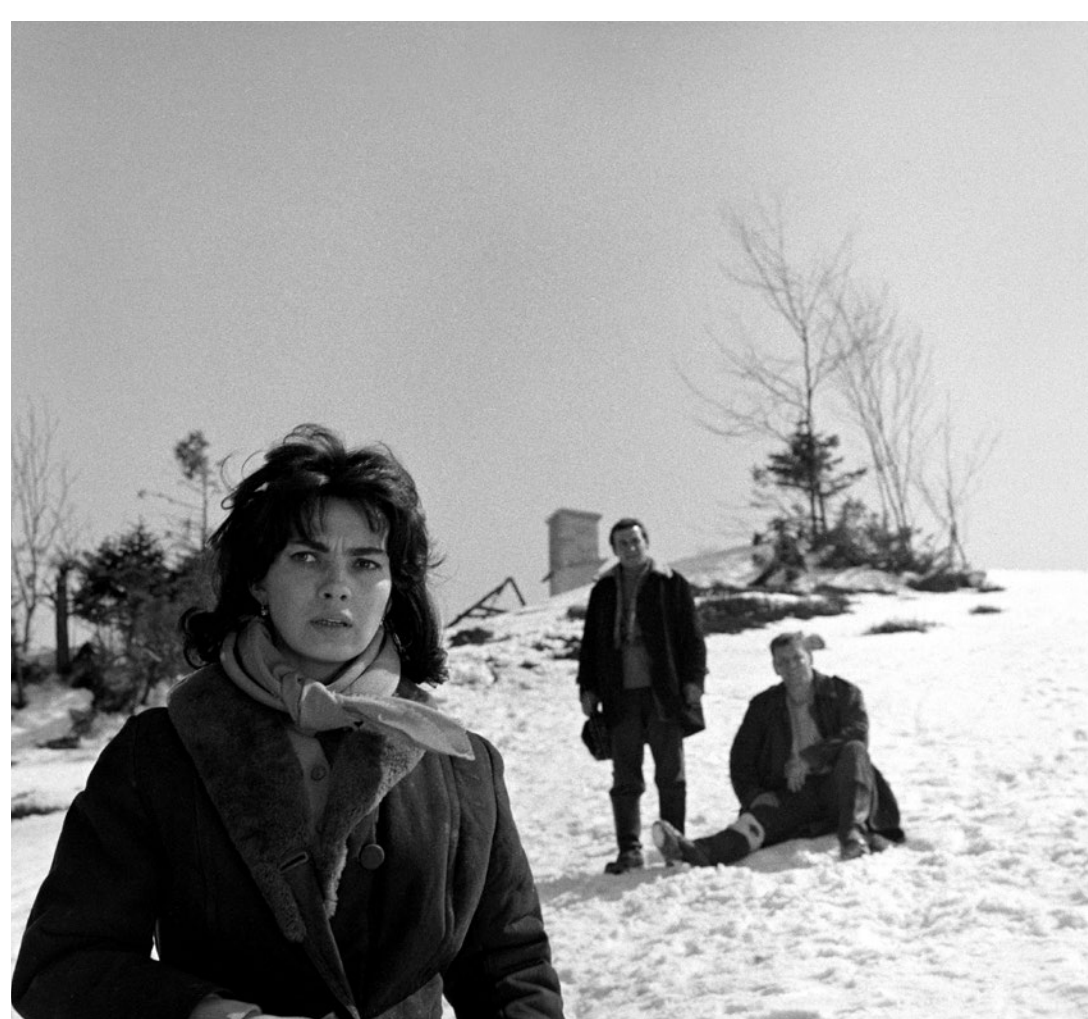
Sneh nad limbou,
Slovenské národné divadlo, Bratislava, 4. 5. 1974,
réžia Tibor Rakovský,
Karol Machata (Šimon), Ivan Mistrík (Miňo),
Anton Korenčí (Onderko), Alojz Kramár (Babúch),
Ctibor Filčík (Valent)

Sneh nad limbou,
Divadlo Andreja Bagara v Nitre, 16. 2. 1980,
réžia Karol Spišák,
Maroš Kramár (Nemec), Vladimír Bartoň (Šimon)

Dráma
Sneh nad limbou
bola uvedená
takmer vo všetkých
slovenských
divadlách.

ZVONY PRE BOSÝCH / 1965

Zvony pre bosých,
réžia Stanislav Barabáš,
v popredí Ewa Krzyżewska (Mladá žena),
vzadu Ivan Rajniak (Stašek), Vlado Müller (Ondrej)

Zvony pre bosých,
réžia Stanislav Barabáš,
vpravo Axel Dietrich (zajatec Hans Joachim Gruber)

Zo scenára k filmu
Zvony pre bosých (1965)
vznikla divadelná hra
Sneh nad limbou (1974).
Obidve verzie sa vyrovnávajú
s traumatizujúcimi vojnovými
udalosťami, ktoré boli v tej dobe
ešte vždy čerstvé.

PŠTROSÍ VEČIEROK / 1967

Pštrosí večierok,
Slovenské národné divadlo, Bratislava, 27. 5. 1967,
réžia Július Pántik

V roku 1967, sedem rokov
od svojej poslednej divadelnej hry,
napísal Bukovčan spoločenskú drámu
Pštrosí večierok, v ktorej sa pokúsil
ponoriť do problémov súčasného
človeka. V tejto hre sú už viditeľné snahy
zúčtovať s minulosťou a zobraziť zlyhanie
jednotlivca a jeho mravnú zodpovednosť
za konanie v dobách minulých.

Pštrosí večierok,
Štátne divadlo Košice, 6. 1. 1968,
réžia Vladimír Petruška

ZAŽEŇ VLKA / 1970

Zažeň vlka,
Slovenské národné divadlo, Bratislava, 6. 5. 1970,
réžia Jozef Palka,
Hana Meličková (Matka),
Michal Dočolomanský (Ján), Leopold Haverl (Tóno)

Zažeň vlka,
Krajové divadlo Nitra, 14. 11. 1970,
réžia Ondrej Rajniak,
Todor Piovarei (Tóno),
František Kovár (Ján)

KÝM KOHÚT NEZASPIEVA / 1969

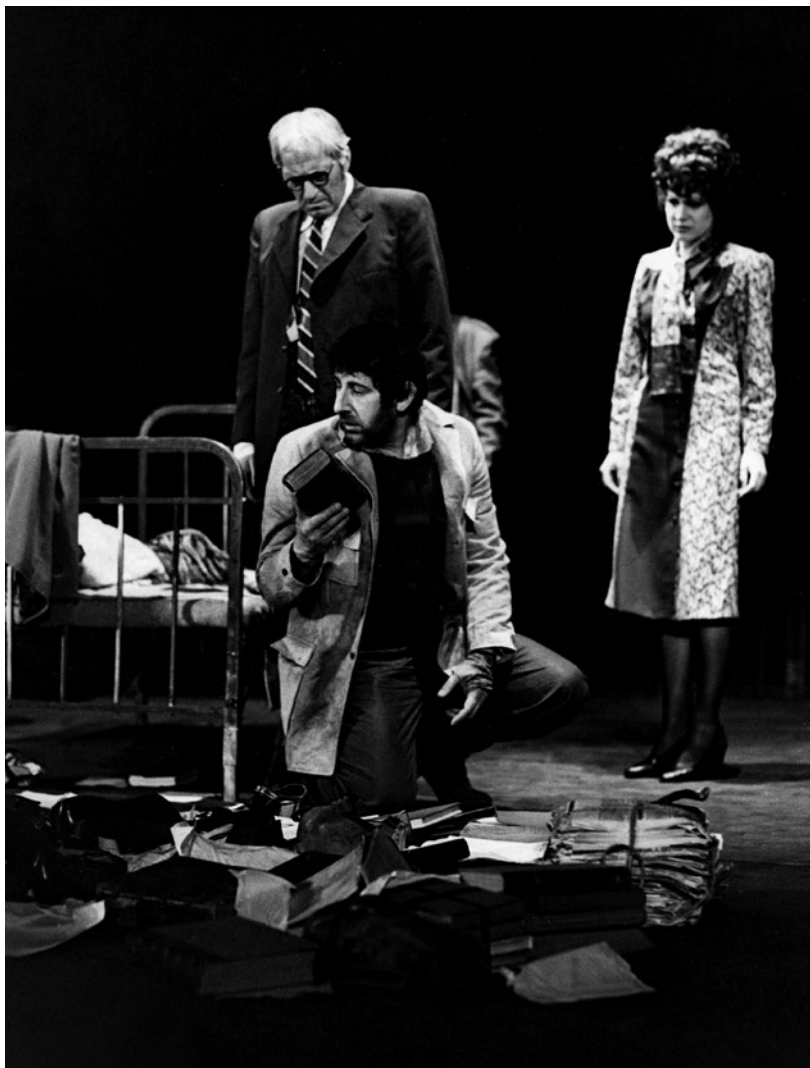
Kým kohút nezaspieva, Divadlo Andreja Bagara v Nitre, 20. 1. 2017, réžia Michal Spišák

Kým kohút nezaspieva, Štátne divadlo Košice, 4. 10. 1969, réžia Vladimír Petruška, Anna Sýkorová (Fanka), Lujza E. Grossová (Babjaková), Peter Macko (Uhrík), Bohuš Králik (Dr. Šustek), Ján Bzdúch (Tomko), Anton Gymerický (Fischl)

Kým kohút nezaspieva, Divadlo Slovenského národného povstania Martin, 8. 5. 1970, réžia Stanislav Párnický, Alžbeta Barthová (Marika), Rudolf Látka (Dr. Šustek), Anton Januš (Tulák), Igor Hrabinský (Uhrík), Matilda Zlatohlávková (Babjaková)

Kým kohút nezaspieva, Divadlo Jozefa Gregora Tajovského vo Zvolene, 19. 4. 1984, réžia Peter Jezný, Vladimír Rohoň (Tulák), Andrej Mojžiš (Tomko), Eva Kuchtová (Marika Mondoková)

Kým kohút nezaspieva, Slovenské národné divadlo, Bratislava, 7. 4. 1994, réžia Pavol Haspra

KÝM KOHÚT NEZASPIEVA / 1986

Televízna verzia

Kým kohút nezaspieva, réžia Martin Ťapák, Gustáv Valach (Terezčák), Marek Ťapák (Tulák), Zita Furková (Babica)

Hra *Kým kohút nezaspieva* vychádza zo scenára filmu Jána Mináča *V hodine dvanástej*, ktorý zas vznikol z námetu Ľuda Zúbka *Rukojemníci*.

Bukovčanovo
vrcholné obdobie tvorby
sa datuje od roku 1969,
keď napísal vojnovú drámu

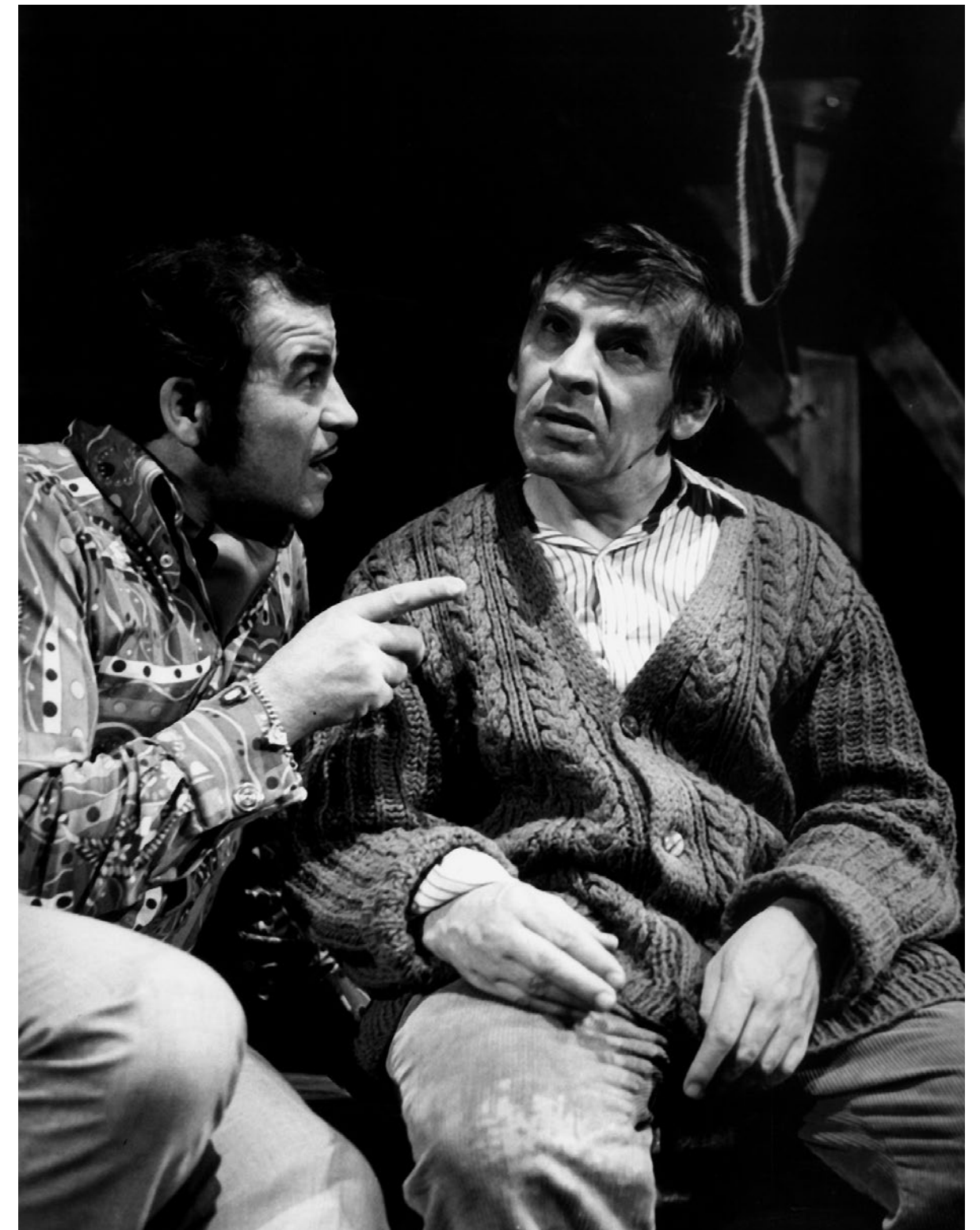
Kým kohút nezaspieva,
v ktorej rozvinul zásadné
eticko-filozofické názory
na prejavy zbabelosti
i statočnosti i základné
mravné princípy ľudského
spolunažívania.

V hre udržuje a stupňuje
napätie, rytmizuje dej a vytvára
charakterotvorný
a atmosférotvorný dialóg.

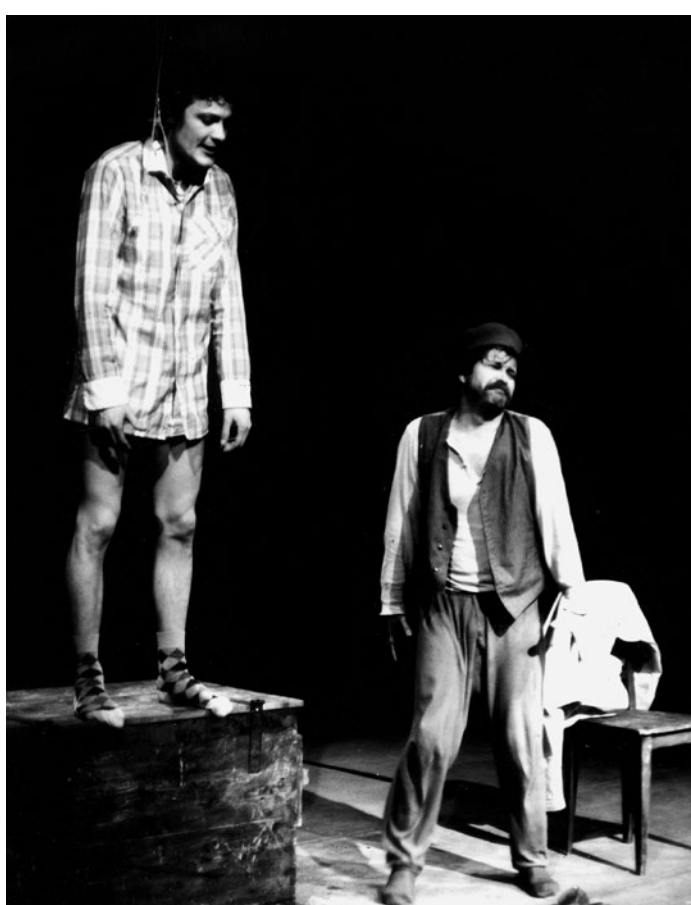
SLUČKA PRE DVOCH / 1970

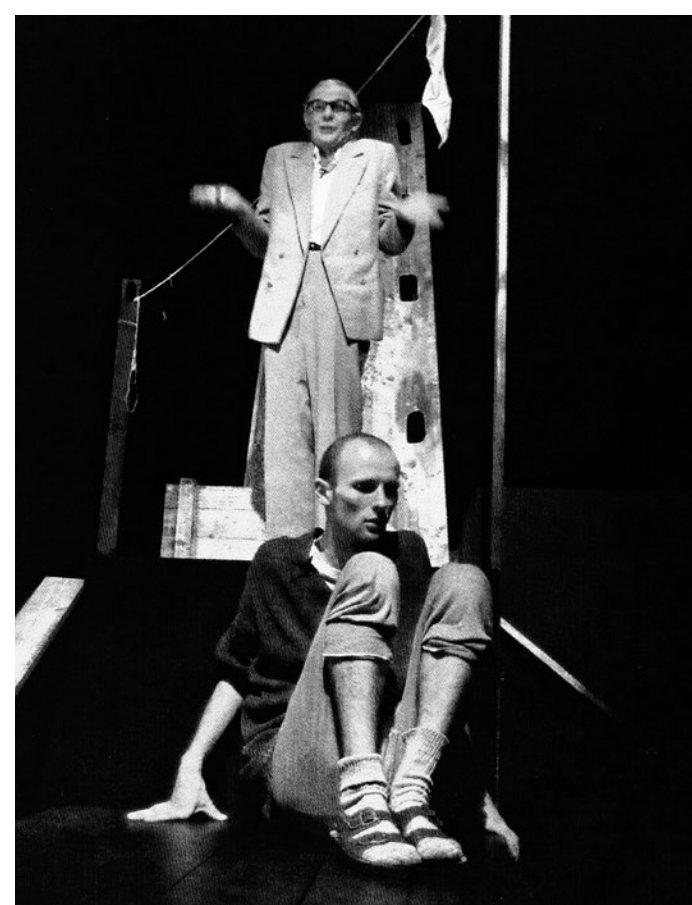
Takmer božský omyl,
Divadlo Andreja Bagara v Nitre, 19. 12. 1981,
réžia Karol Spišák,
František Javorský (Dr. Kiš), Anton Živič (Franco), Jozef Dóczy (Silvaj)

Slučka pre dvoch alebo Domáca šibenica,
Slovenské národné divadlo, Bratislava, 20. 2. 1971,
réžia Jozef Palka,
Ivan Rajniak (Dodo), Jozef Kroner (Muž)

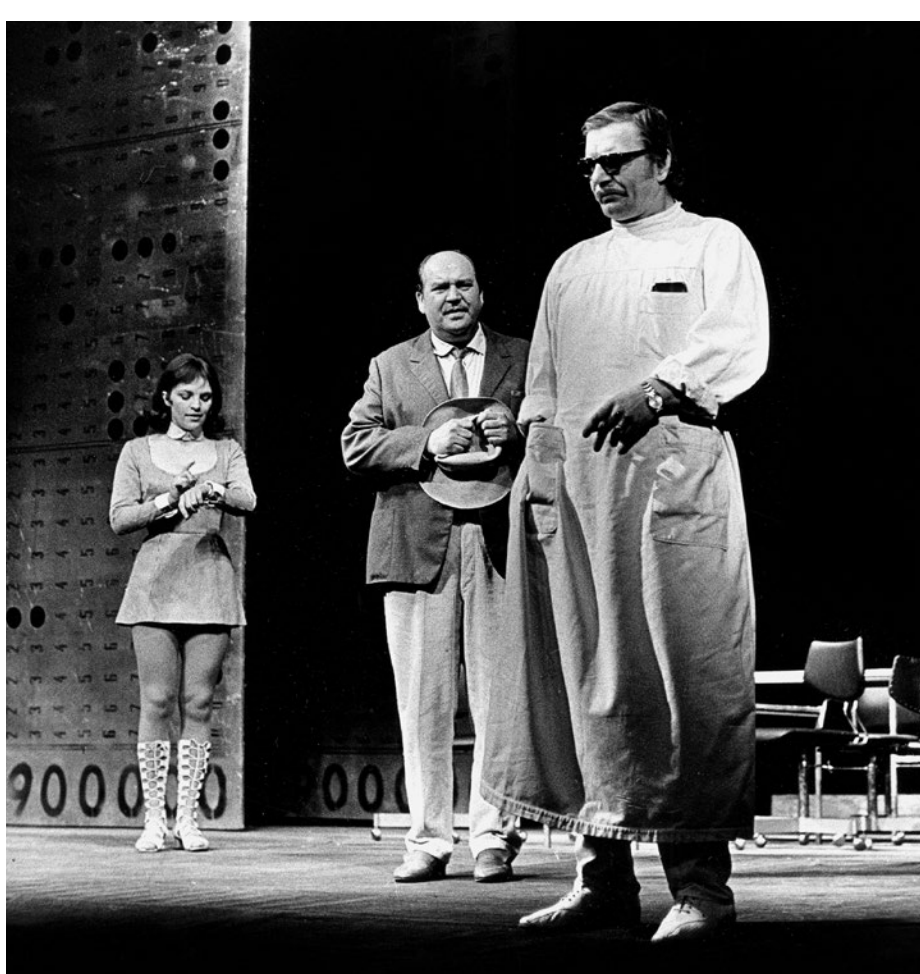
Slučka pre dvoch alebo Domáca šibenica,
Divadlo Jonáša Záborského, Prešov, 26. 3. 1982,
réžia Eduard Gürtler,
Marián Geišberg (Dodo), Jozef Stražan (Muž)

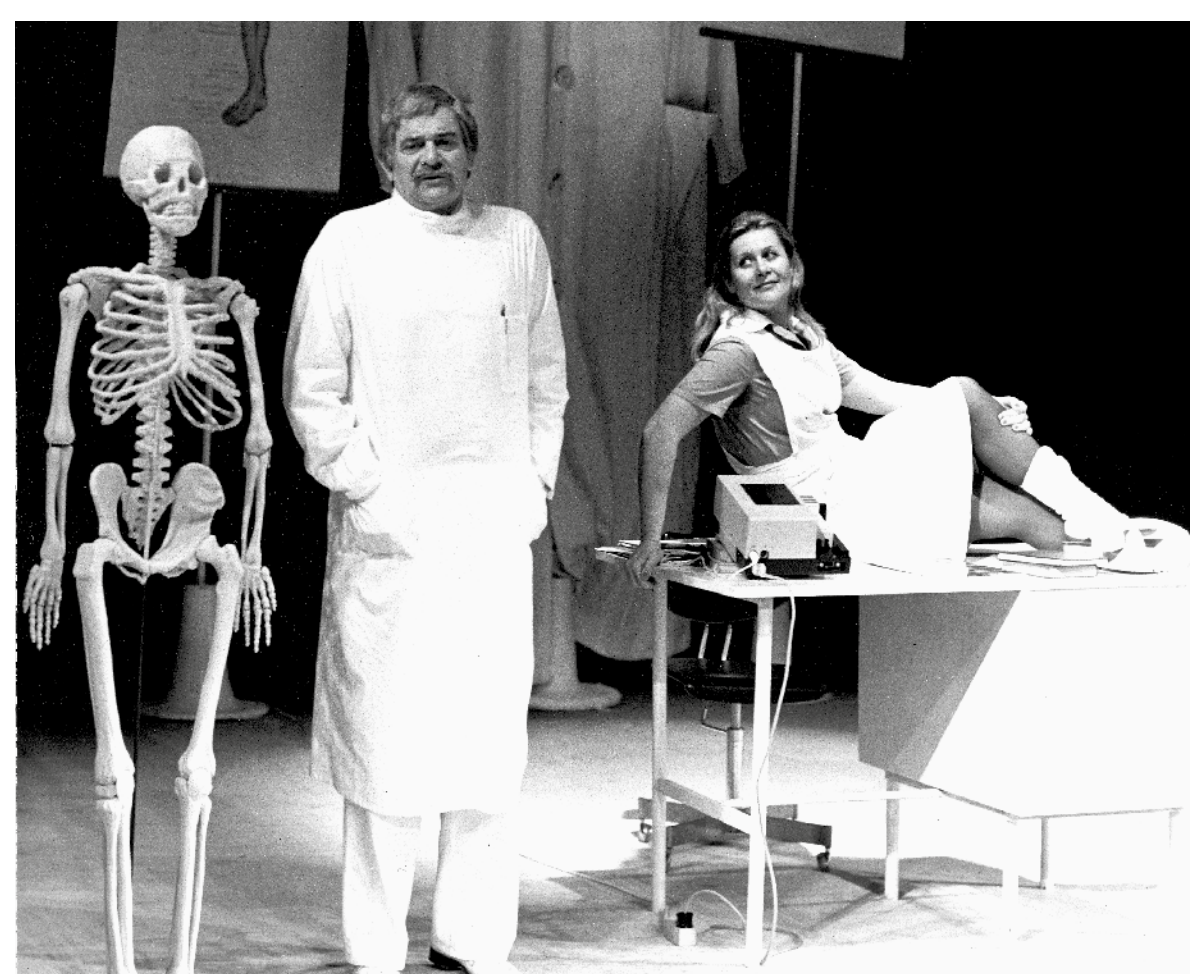
Slučka pre dvoch,
Spišské divadlo Spišská Nová Ves, 8. 6. 2007,
réžia Monika Gerbocová,
Albín Medúz (Teodor Šivec), Peter Slovák (Adam Greško)

V hrách zo sedemdesiatych rokov Bukovčan nadväzuje na témy a dramatické tendencie z predchádzajúceho desaťročia a zamýšľa sa v nich aj nad etickými a morálnymi aspektmi vedecko-technického pokroku. Príkladom sú hry *Zažeň vlka* (1970), *Slučka pre dvoch* (1970) a *Takmer božský omyl* (1971) s vedecko-fantastickým námetom.

TAKMER BOŽSKÝ OMYL / 1971

Takmer božský omyl,
Divadlo Nová scéna, Bratislava, 30. 11. 1971,
réžia Jozef Palka,
Ida Rapaičová (Beáta), Dušan Blaškovič (Eliáš), Vlado Müller (Jordan)

Očittý svedok (Takmer božský omyl),
Štátne divadlo Košice, 23. 10. 1981,
réžia Milan Bobula,
František Papp (Profesor Jordán), Darina Poldaufová (Sestra Beáta)

PRVÝ DEŇ KARNEVALU / 1972

Prvý deň karnevalu,
Slovenské národné divadlo, Bratislava, 23. 4. 1972,
réžia Jozef Palka

Prvý deň karnevalu,
Štátne divadlo Košice, 23. 9. 1972,
réžia Peter Opálený

LUIGIHO SRDCE ALEBO POPRAVA TUPÝM MEČOM / 1973

*Luigiho srdce alebo
Poprava tupým mečom,*
Štátne divadlo Košice, 22. 3. 1975,
réžia Ján Ondrejka,
Peter Gažo (Luigi Lombardi)

Ďalšími úspešnými hrami sedemdesiatych rokov sú hry *Prvý deň karnevalu* (1972) či *Luigiho srdce* (1973), ktoré sa stalo obľúbenou hrou ochotníckych divadiel.

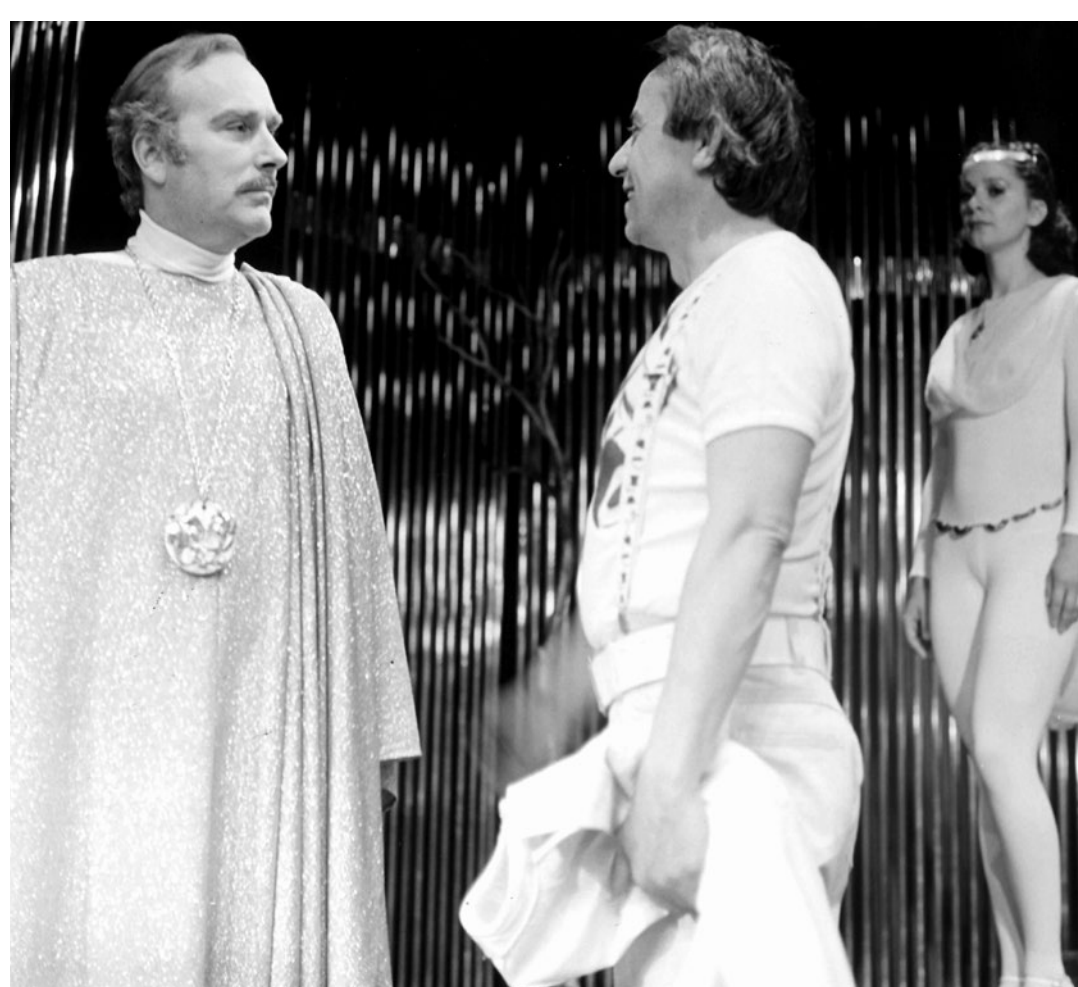
Poslednou hrou Ivana Bukovčana je *Fatamorgána*, ktorá vyšla až po jeho smrti. Aj keď sa o nej hovorí ako o náčrte či nedokončenom diele, v réžii Jozefa Palku v košickom divadle sa dočkala 100 repríz.

Môžeme ju charakterizovať ako autorovo úsilie o zhrnutie dovtedajších dramatických skúseností a úsilie dospieť k zovšeobecneniu pravdy o mravnej hodnote človeka.

FATAMORGÁNA / 1977

Fatamorgána,
Štátne divadlo Košice, 14. 4. 1978,
réžia Vladimír Petruška,
Jozef Hodorovský (Nikos Kenotafios),
Lenka Košická (Mona)

Fatamorgána,
Divadlo Nová scéna, Bratislava, 14. 6. 1980,
réžia Jozef Palka,
Ivan Letko (Nikos Kenotafios),
Teodor Piovarči (Cribbs), Kamila Magálová (Mona)

DIVADELNÉ HRY V ZAHRANIČÍ

Dřív než kohout zazpívá,
Městské divadlo Pražské, Komorné divadlo, 21. 5. 1970,
réžia Vladislav Vymětal

Než kohout zazpívá,
Divadlo Jiřího Myrona, Státní divadlo v Ostravě,
20. 2. 1971, réžia Bedřich Jansa

Čestmír Gebouský (MANUEL) a Ivana Koltová (MÁRIA IGLÉSIA) při zkoušce karnevalového jeje.

První den karnevalu,
Divadlo Oldřicha Stibora, Olomouc, 24. 12. 1974,
réžia Jiří Fréhar,
Ukážka z bulletinu

Sníh nad límbou,
Divadlo J. K. Tyla v Plzni, 15. 6. 1974,
réžia Oto Ševčík

Dielo Ivana Bukovčana
zarezonovalo aj v zahraničí.
Už počas jeho života sa jeho hry hrali
v Česku, Maďarsku, Bulharsku, Rusku,
Rumunsku, Bulharsku i v Belgicku.
Veľmi sa ujali hry ako *Luigiho srdce*,
Kým kohút nezaspieva, *Pštrosí večierok*
či *Sneh nad límbou*, takmer
hneď po slovenských premiérach.
Niektoré hry sa hrali aj v rozhlasových
adaptáciách, ako napríklad
Sneh nad límbou v Poľsku. Taktiež
bol veľký záujem aj o rozhlasové hry,
napríklad *Kladne vybavená žiadosť*
sa odvysielala v kanadskom rozhlase.

Hovoríme s vietnamskou
režisérkou TU MAI

Bukovčan o štvrt' zemegule inde

Také náhody ne-
bývajú časté.
Pozrieť sa na Vietnam
očami divadelníka
a pri prvom vstupe
zažiť také prekvipe-
nie: Národné divadlo
v Hanoi uviedla po
prekvití hry sloven-
ského dramatika Iva-
na Bukovčana *Luigi-
ho srdce*. O štvrt' ze-
megule ďalej uvádza-
jú jednu z ôsmich ve-
rejných predpremiér.
Predstavenie invenč-
né, s výbornými ha-
reckými výkonomi.
V hrenej úlohe Qu-
ang Dung v scéno-
grafií Doan Chua
a najmä v ucelenej,
myšlienkovu bohatšej
reži mihle režisérky
Tu Mai.

● **Ste prekvapená**
účasťou aj diváka zo
Slovenska?

– Niekoľko som, že
na moje predstavenie príde
mnoho zo Slovenska. Premiéra,
ktorá bude o niekoľko dní, však
už nevidím.

● **Prečo?**

– Vraciam sa do Kyjeva, kde
študujem na Divadelnom in-
štitúte u profesora Kurbačova.
Štúdijný program je náročný
a počas našťudovania Bukov-
čana som na dlhší čas opustila
školu.

● **Ako ste sa dopracovali**
k nášmu textu?

– Nášla som ho v ruskom
preklade v Kyjeve. Z ľúboho
ho preložila do vietnamsky. Ne-
žbovane Luigiho srdca je mojím
ročníkovou prácou.

● **Môžno teda hovoriť**
o profesionálnom debute?

– Áno, je to moja prvá režia.
Pred začiatkom štúdia som
hrala v tomto súbore.

● **Vo vašom predstavení**
je mnoho moderných prv-
kov, nápadov, neštandardných
postupov. Príjme ho obecen-
stvo zvyknuté na iný typ di-
vadi?

– Verím, že áno. Verejné
gnaralky ma o tom presved-
čili.

● **Určite nejaké zmeny?**

– Chcím korigovať niektoré
kostýmy.

● **Ako ste zvolili názov?**

– Už od prvého prečítania
som vedela, že je to „moja“
hra. Má čo povedať aj sloven-
skému divákovi, je myšlienko-
vo bohatá, jej výpoveď je uni-
verzálna.

● **Mienite pokračovať**
v tejto inšcenáčnej ceste?

– Chcela by som. Náš divák
sa ešte neodrážal od konzer-
vatívneho modelu divadla. Pro-
ces jeho prevychovy na vima-
nie náročnejších diel bude dl-
ší. A Luigiho srdca akýva mno-
ho muzikali k melódii prave
v prítomnom komediálnom
ubale. To, čo váš divák považ-
uje za samozrejmé, náš ešte
bude so značnou rezervou.

● **Ktoré hry to budú naj-
bližšie?**

– O dva roky, po skončení
štúdia, by som mala kvôli pra-
covať v tomto divadle. Chcela
by som presadiť moderný eu-
rópsky repertoár. Zaujímajú ma
psychologické hry, rodné le-
mnia, možnosťové vzťahy.

● **Aký je váš názor na**
sloven-
ské divadlo?

– Zápasí s mnohými problé-
mami. Jedným z nich je aj
nedostatok mladých, talen-
tovaných tvorcov. Ešte stále cítiť
silný vzťah k zastaraným, ne-
moderným formám.

● **Viete ste niektorú či-
inšcenáciu?**

– Bedřichovo našťudovanie
hry bratov Čapkových. Zo živo-
ta hmyzu v Kyjeve. Zanechala
vo mne silné dojmy. Zauj-
som neviela.

● **Príjete sa niekedy po-
zrieť k nám?**

– Je to mojou túžbou.

● **Tak teda dovidenia na**
Slovensku.

Zhovráti sa
MARTIN PETERICH

Pprostredníctvom ameri-
kej buržoázy, ktorý naj-
americký konzumný spoľo-
nosť, obchacuje národné ja-
vosti v Hanoi miestom svoj rep-
toar o modernu dramu, ale za-
roveň prirozuje svojim glóskom
tvorbu jedného z najvýznam-
nejších slovenských dramati-
kov.

Bukovčan o štvrt' zemegule inde,
(Hovoríme s vietnamskou režisérkou Tu Mai),
In. Smena, 6. 3. 1986

SPOLUPRÁCA SO STANISLAVOM BARABÁŠOM

Pieseň o sivom holubovi (1961),
réžia Stanislav Barabáš,
Alfréd Kern (asistenti kamery), režisér Stanislav Barabáš (sedí na zemi pri kamere),
herec Pavol Poláček (v strede, v ruke drží škatuľu)

Pieseň o sivom holubovi (1961),
réžia Stanislav Barabáš,
Pavol Poláček (Rudko Hrudka)

V šesťdesiatych rokoch vytvoril Ivan Bukovčan scénaristicko-režijný tandem s uznávaným slovenským režisérom Stanislavom Barabášom.

Robil s ním na dvoch vojnových príbehoch a jednej „tragikomédii“ –

– *Pieseň o sivom holubovi* (1961),

Zvony pre bosých (1965),

Tango pre medveďa (1966).

Spoločné filmy sa vyznačovali

najmä zmenou uhla pohľadu

na zobrazované skutočnosti.

V druhej polovici šesťdesiatych

rokov bol v úzadí a nezapájal sa

do autorských výpovedí formujúcej

sa novej vlny filmovej scenáristiky.

Tango pre medveďa (1966),
réžia Stanislav Barabáš,
Ján Tomaškovič (vedúci výroby, stojí vľavo od režiséra),
režisér Stanislav Barabáš (podopiera sa v kolenách)

Zvony pre bosých (1965),
réžia Stanislav Barabáš,
Radovan Lukavský (Nemecký nadporučík),
Ewa Krzyżewska (Mladá žena)

HORSKÝ TRIPTYCH

Orlie pierko (1971),
réžia Martin Hollý ml.,
Ivan Mistrík ("R"), Ivan Rajniak (Valer Jamnický)

Medená veža (1970),
réžia Martin Hollý ml.,
Štefan Kvietik (Jožo Belej prezývaný Pirin)

Stratená dolina (1976),
réžia Martin Ťapák,
Karol Čálik (Ferdo), Jozef Kroner (Gamboš)

Hlavné úlohy
obsadil kvalitnými
hercami na čele
s Emíliou Vášáryovou,
Štefanom Kvietikom
a Ivanom Mistríkom.

V sedemdesiatych rokoch
vznikla Bukovčanova trilógia,
ktorá sa nazýva aj „tatranský triptych“ –
– *Medená veža* (1970), *Orlie pierko*
(1971), *Stratená dolina* (1976).
Na prvých dvoch filmoch spolupracoval
s talentovaným režisérom Martinom
Hollým mladším. Do tímu si pribral
aj hudobného skladateľa Zdenka Lišku
a kameramana Karola Kršku.
Pozitívny vzťah k vysokohorskému
prostrediu a športu dokladoval
aj prácou na filme *Čertova stena* (1948)
a dokumente *Tatranský pohár* (1950),
na ktorom sa podieľal
ako spolurežisér.

Čertova stena (1948),
réžia Václav Wasserman,
filmový štáb pod skokanským mostíkom –
kameraman Jan Roth (prvý zľava),
režisér Václav Wasserman (prvý sprava)